

LA PAU DE LA POBRESA EN L'ESPERIT

per santa TERESA DE LISIEUX

Jo deia: «Jesús no vol pas que reclami allò que em pertany»; això hauria de semblar fàcil i natural, perquè res no és meu. Als béns de la terra, hi he renunciat pel vot de pobresa, no tinc, doncs, dret a queixar-me si em prenen una cosa que no em pertany, al contrari, m'haig d'alegrar quan tinc ocasió de sentir la pobresa.

Abans em semblava que res no m'importava, però després que he comprès les paraules de Jesús, veig que en certes ocasions sóc ben imperfecta. Per exemple, quan treballo en pintura res no és meu, ja ho sé; però si un regle o un tallaplomes han desaparegut, la paciència gairebé m'abandona i haig de fer un gran esforç per no reclamar amb duresa els objectes que em manquen... Ah!, quina pau inunda l'ànima quan s'eleva per damunt dels sentiments de la natura... No, no hi ha joia comparable a la que assaboreix el veritable pobre d'esperit. Si demana bonament una cosa necessària, i aquesta no solament li és refusada, sinó que encara hom prova de prendre-li allò que té, ell segueix el consell de Jesús: «Al qui vulgui moure un plet per prendre-us la túnica, cedi-li el mantell í tot»

Abandonar el propi mantell és, em sembla, renunciar als seus darrers drets, és considerar-se com la serventa, l'esclava dels altres. Quan hom s'ha desfet del mantell és més fàcil de caminar, de córrer; per això Jesús afegeix: «I si algú t'obliga a fer mil passes, fes-ne amb ell dues mil».

Això vol dir que no n'hi ha prou de donar a tothom qui em demani, cal sobrepassar els seus desigs, tenir l'aire molt agraït i molt honorat de prestar un servei...

Estic ben lluny de practicar el que comprenc i tanmateix el sol desig que en tinc, em dóna pau.